

Warszawa, 5 lutego 1937 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

78e, 2/100

Nr 24213.

Kl. ~~78 e, 2~~

Lignoza Spółka Akcyjna*)
(Katowice, Polska).

Spłonka do nabojów górniczych.

Zgłoszono 14 listopada 1935 r.

Udzielono 25 listopada 1936 r.

Spłonki w nabojach górniczych są osłonięte czapeczkami od strony wylotu spłonki. Czapeczki te są wykonane zwykle z mosiądzu lub miedzi i posiadają otwór.

Do wyrobu tych czapecek miedź lub mosiądz są odpowiednimi materiałami, o ile jako masa zapłonowa służy piorunian rtęci. Przy stosowaniu zaś jako masy zapłonowej azotku ołowiu, coraz bardziej wchodzącego w użycie, miedź i mosiądz nie nadają się, ponieważ pod działaniem wilgoci i kwasu węglowego wytwarzają się łatwo z tych metali i z azotku ołowiu związki o nadzwyczaj wielkiej czułości, używanie spłonek połączone jest więc z niebezpieczeństwem. Możliwe jest wprawdzie łado-

wanie azotku ołowiu lub jego mieszaniny z trójnitrorezorcynianem ołowiu lub innym składnikiem do łusek z glinu i pokrywanie azotku czapeczką z glinu, stosowanie jednak tego rodzaju spłonek w górnictwie jest ograniczone z powodu możliwości zapalania się gazów kopalnianych.

Czapeczka według wynalazku niniejszego nie posiada powyższych wad dzięki temu, iż wykonana jest z ołowiu. Czapeczka ołowiana nie działa chemicznie na azotek ołowiu. Łuska spłonki może być wykonana z dowolnego odpowiedniego materiału, ponieważ przy oddzielnym ładowaniu masy zapłonowej do czapeczki, ładunek czapeczki nie styka się z materiałem łuski.

*) Właścicielka patentu oświadczyła, iż wynalazcami są: Janusz Barcikowski i Jerzy Kielczewski.

Czapeczka ołowiana umożliwia powszechne stosowanie w górnictwie spłonek z azotkiem ołowiu, względnie z jego mieszaniną z trójnitricezorcynianem ołowiu lub innym składnikiem, przyczem nie powstają czułe związki, stwarzające niebezpieczeństwo przy używaniu spłonek, a łuski mogą być wykonane z dowolnego materiału.

Czapeczki ołowiane nadają się również do wszelkiego rodzaju spłonek, które zawierają piorunian rtęci. W tym przypadku czapeczkę, wykonaną z mosiądzu lub miedzi, wtłacza się do czapeczki ołowianej. Otrzymuje się więc czapeczkę o średnicy odpowiadającej łusce, do której dana czapeczka ma być wprasowana. Dzięki temu wykonaniu ilość mosiądzu lub miedzi, konieczna do wyrobu czapeczki, jest znacznie mniejsza, wobec czego koszt czapeczki jest mniejszy.

Czapeczki według wynalazku można wyrabiać przez odlewanie lub wytłaczanie.

Przy stosowaniu czapeczek według wynalazku do wyrobu łusek spłonek można stosować zamiast mosiądzu tani cynk. Było to niemożliwe przy wyrobie czapeczek z mosiądzu lub miedzi z tego powodu, iż zachodziła elektroliza pomiędzy temi materiałami a cynkiem, która oddziaływała nie-

korzystnie na spłonkę i jej ładunek. Przy użyciu czapeczek z ołowiu a łusek z cynku elektroliza nie zachodzi.

Na rysunku przedstawiono tytułem przykładu czapeczkę według wynalazku. Fig. 1 przedstawia w przekroju czapeczkę mosiężną lub miedzianą, stosowaną w spłonkach górniczych, fig. 2 — w przekroju czapeczkę ołowianą do azotku ołowiu, a fig. 3 — w przekroju czapeczkę ołowianą 1 do piorunianu rtęci, zaopatrzoną w wkładkę 2 z mosiądzu lub miedzi.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Spłonka do nabojów górniczych, znamienna tem, że jej czapeczka, w której znajduje się masa zapłonowa, jest wykonana z ołowiu.

2. Spłonka według zastrz. 1, znamienna tem, że czapeczka posiada wkładkę z mosiądzu lub miedzi.

3. Spłonka według zastrz. 1, znamienna tem, że jej łuska jest wykonana z cynku.

L i g n o z a S p ó ł k a A k c y j n a.

Zastępca: Inż. H. Sokal,
rzecznik patentowy.

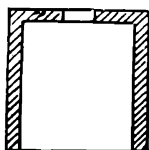

Fig. 1.

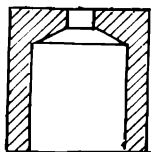

Fig. 2.

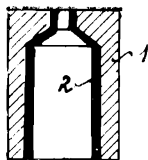

Fig. 3.